

Christian Bartholdys prædiken Kristi himmelfartsdag

Taler

Christian Bartholdy
Sognepræst

Sted

Brorstrup-Ravnkilde Kirker

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 16, vers 14

GUDS STRATEGI

Vor Frelsers Liv falder i fire Afsnit. Først det, han havde hos sin Fader fra Evighed af, som vi ikke kender, uden ved de Anelser, der kan gaa gennem den gamle Pagt. For det andet hans Jordeliv, det, som ligger mellem hans Fødsel og Død, hans vældige Prædiken, hans Undere, hans Lidelse. For det tredje de fyrre Dage, hvor Jesus udrettede noget mærkeligt i sine Disciple, rejste dem op og gjorde dem til helt andre Mennesker, der herefter aldrig krøb i Skjul mere, men løb Verden rundt med Budskabet om Jesus. Men saa kommer det fjerde og sidste Afsnit af vor Frelsers Liv, hvor han sidder ved sin Faders højre Haand og regerer og hersker og lægger Folk efter Folk under sig og leder Jorden hen imod Maalet, da han selv vil komme igen for at dømme levende og døde. Det Livsafsnit lever vi i og ser tilbage paa de andre for ret at kunne forstaa vor egen Tid.

Det største, Jesus har udrettet, har han jo egentlig udrettet i det sidste Afsnit. Nu har han næsten været Jorden rundt. Og alle Vegne er der Fodspor. Her i Danmark staar der 2000 Kirker, bygget til hans Ære. Mange Menneskenavne kan være knyttet til en Kirke, dens Arkitekt, dens Kirkeværge, men det kan dog altsammen ikke skjule, at den er bygget for Jesu Skyld, fordi han denne Dag sad for sidste Gang sammen med sine Venner og sagde: gaa ud i al Verden og prædik Evangeliet for al Skabningen. Men Jesus har ikke nøjedes med at besøge vort Land een Gang. Gennem Aarhundrederne er han kommet. I det sidste Hundrede Aar staar i hans Fodspor 600 Missionshuse. Der kunde nok fortælles om Mennesker, hvordan de fik i Sinde og byggede, men Sandheden er dog, at

det var fordi det Navn Jesus, det kunde ikke nævnes for tit, fordi der var nogen, der var blevet frelst og undte andre det samme: frelst for Jesu Skyld.

Saadan er den himmelfarne Frelser gaaet gennem Landene, han kom til Grækerne, han kom til Romerne, husker I Historien om ham, som gik i Sjælekamp op og ned i en Have og hørte en Barnestemme fra Naboens sige: tag og læs, og han tog sit Nye Testamente og læste Ordene hos Paulus om at afføre sig det gamle Væsen og iføre sig Kristus, og han gjorde det. Augustin hed han. Og Jesus kom til Frankrig, og det lød til Kongen: brænd, hvad du tilbad, og tilbed, hvad du brændte, og den gamle Hedning, som havde forfulgt Kirken med Ild og Sværd, bøjede sine Knæ for den korsfæstede og himmelfarne.

Han kom til Tyskland, han kom til Danmark, den fangne Ærkebiskop Eskil skrev: Jesu Blod er Betaling for mig. Jesu Blod er Løsepenge for mig – han mente, hans Venner skulde ikke anstrenge sig saa meget for at faa ham fri, han var fri ogsaa som Fange.

Og nu arbejder Herren, i hans Frelsergerning, det, han har for med Hensyn til de store Hedningefolk, Kina og Japan og Indien ligger Nøglen til at forstaa det, som sker i Verden i Dag. Vi talte om allerede under den forrige Verdenskrig, hvor frygteligt det var for Hedningerne, at de skulde se de Kristne saadan myrde hinanden. Men det er overfladisk talt. Ogsaa Hedningerne maa lære det, som da nogle her har lært, at man er ikke Kristen, fordi man er døbt og bor i et kristent Land. Det skal de lære, for at de ikke skal forveksle Kristendom og saa europæisk Kultur, for at de ikke skal tro, at Biograf og Bil og Maskingevær er en Slags Kristendom. For at ogsaa de derude kan kende Forskel paa en hvid Mand og saa en Jesu Discipel. Det er jo ikke let for dem, og er heller ikke at forlange, naar man husker paa, at herhjemme er der jo mange endnu, som mener, at vi kommer i Himlen allesammen, at vi er troende allesammen, at vi er Jesu Disciple allesammen. Det kan være, Gud bliver nødt til at lægge Europa øde, at lade de hvide begaa Selvmord, for at de farvede kan lære at skelne.

Men een Ting kniber det for dem at forstaa: hvorfor rejser I saa herud, naar der er mange i jeres Hjemland, der ikke er bedre, end vi er? Missionær Johan Andersen fortalte om de indiske Blades Haan overfor Englænderne, da der kom en Befaling om, at der skulde laves Gasmasker til alle i London, Børn indbefattet – saadan havde man dog aldrig ført Krig i Indien!

– Ja, hvorfor rejser vore Missionærer ud? Her var jo nok at gøre. Og det næsten morsomme er, at de, som mener, at der ikke er stort at lave her i Danmark, for vi er jo Kristne alle, og som derfor ser med venlige Øjne paa Ydre Mission og uvenlige Øjne paa Indre Mission, de giver dog ikke stort til Ydre Mission, men de, som giver til Indre Mission, giver ogsaa til Ydre Mission, netop de, som siger: der var nok at gøre herhjemme, de sender Folk ud i det fremmede.

Der er noget, jeg ikke kan forklare. Paulus elskede sit Folk, saa han engang sagde det frygtelige Ord, at han kunde ønske at være banlyst bort fra Kristus, hvis det kunde gavne hans Landsmænd. Dog blev han Hedningernes, Grækernes Apostel. Han fortæller selv hvorfor, fordi han havde et Syn under et Besøg i Templet kort efter sin Omvendelse, hvor Jesus sagde til ham, at han skulde skynde sig bort, for det var ikke Meningen, han skulde være Missionær for sine egne. Paulus modsagde og henviste til, at han vilde egne sig særlig til Jødemissionær, fordi han var kendt som ivrig Forfølger af de Kristne. Men Herren sagde: Drag ud, for jeg vil sende dig langt bort til Hedningerne!

Her er noget, hvorom vi maa sige: det er den himmelfarne Herre og Konge, der befaler, og saa har hans Tjenere at adlyde. Ogsaa i hans Rige er der en højere Strategi, som vi Smaafolk slet ikke begriber, lige saa lidt som den enkelte Soldat er indviet i Generalens Planer. Somme Tider kan man ane et og andet. Da Evangeliets Sædekorn var saaet og løbet op i de germanske Folk, da gik Romerriget under, hele den stolte Bygning faldt og forfaldt. Nu er vi paa samme Punkt med de farvede Folk. I ca. 150 Aar har der været prædiket derude, og der er allevegne en Haandfuld Mennesker, der tror paa Jesus som Kongen og Frelseren, kun faa i Forhold til Hedningernes Millioner, men de gaar fra Manden paa Gaden og op til de regerende. Matsuoka i Japan er Kristen, Chiang-Kai-shek er Kristen. Nu er vi maaske paa det Punkt, hvor Gud siger: Europa er raaddent, lad Europa begaa Selvmord, lad Kirkerne kun blive Biografer og Danselokaler, nu gaar jeg videre paa min Vej Jorden rundt, og naar jeg er naaet helt rundt, saa kommer Enden. Saa kommer det femte og sidste Livsafsnit for vor Frelser, Evigheden, hvor Satan er kastet i Ildsøen, hvor Lovsangen aldrig faar Ende.

Vil nogen sige: det er forfærdeligt, Gud er ikke saa haard, saa siger jeg: ved du, hvordan det ser ud der, hvor Paulus vandrede? Der regerer Muhammeds Lære. Hvor Augustin prædikede, dér er det ligesaa. Se, hvad der er sket i Rusland i vor Levetid. Hvis ikke der sker et Under, en vældig Vækkelse henover vort Folk og

over alle de kristne Lande, saa er jeg overbevist om det Fremtidsbillede, som jeg her har udkastet.

Efter lang Tids Fred var Prøjsen kommet i Krig, og en General blev haardt saaret. Da de arbejdede med at skaffe ham Lindring, sagde han: det gør ikke noget, det var paa Tide, at igen en prøjsisk General dør for sin Konge. Mon det ikke ogsaa snart er paa Tide, at nogen her dør for vor himmelske Konge? Han døde for os. Vil vi leve for ham? Det er det sædvanlige Spørgsmaal, men en Dag kan det hedde: vil vi dø for ham? Vi kender ikke vor Konges Slagplan. Vi ved kun een Ting, og det er vel nok forunderligt at vide: det bliver ham, der sejrer til sidst. Amen.

Kilde

Bartholdy, Christian: "Himmerlandsprædikener", s. 160-163. Kristeligt Dagblads Forlag. København. 1942

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

Første tekstrække, Indre Mission, Kristi himmelfartsdag, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/christian-bartholdys-praediken-kristi-himmelfartsdag>